

Méontologie a čas / Čas a jsoucnost / Jsoucnost a bytí

Rozhodujícím momentem při hledání nové perspektivy a nového východiska je problém *času* a časovosti. Ale také sám čas (i časovost) musíme chápat novým resp. odlišným způsobem, než bývá zvykem. Konstrukce tzv. lineárního času nám nepostačí; čas a časovost musíme vidět jako úzce, ba nerozlučně spojené s děním, především pak s událostným děním, přičemž nejprve musíme myslet na tzv. *pravé události*, tj. na události jako celky vnitřně sjednocené, integrované (a tedy vnitřně vydělené ze svého okolí). Tak se ukazuje jako druhý neméně rozhodující moment nové perspektivy ohled na *celkovost*. Oba zmíněné momenty musíme respektovat jako hluboce spolu spjaté a zásadně neoddělitelné (a to ani v abstrakci). Proto má svůj smysl a své zdůvodnění, budeme-li začínat pojetím tzv. *události* (nejprve „pravé“ události).

Právě na pojetí „události“ můžeme nejlépe ukázat nutnost myšlenkově co nejpozornějšího překročení mezi toho, co běžně (a málo reflektovaně, tj. nekontrolovaně) rozumíme „skutečností“ a „skutečným“: chápeme-li událost jako celek, je zřejmé, že aktuálně jsoucí je vždy jen určitá fáze události, nikoli událost celá (výjimkou jsou tzv. primordiální události). Z toho nutně vyplývá, že každá událost „je“ z větší části „nejsoucí“ (rozumí se aktuálně ne-je), ale že přesto zůstává čímsi velmi skutečným v rámci události jako celku. Označíme-li každou „fázi“ událostného dění jako „jsoucnost“ (na rozdíl od „bytí“, které je časově koextenzivní s celou událostí), můžeme pak mluvit o převaze nejsoucích jsoucností oproti vždy jen jediné jsoucnosti aktuálně jsoucí.